Samenkörner (Neue Folge 27) 1933

În întregime pentru Hristos

Omul despre care vreau să povestesc era rus din naștere. De foarte tânăr a plecat în Anglia. Aici a devenit marinar pe o corabie de sclavi[1]. Nu mai puțin decât de șase ori a străbătut pe această corabie Oceanul Atlantic, de la coasta africană până la Indiile de Vest, adesea în primejdie de moarte între negri și albi. Dar Dumnezeu, care avea intențiile Sale deosebite cu acest om, l-a păzit vizibil. Chiar și mai târziu, când și-a luat o slujbă pe un vas de război și a participat la multe bătălii maritime, Dumnezeu Și-a ținut ocrotitor mâna peste el. Dar după ce își pierduse un ochi într-o bătălie, a fost concediat ca inapt. Sună aproape incredibil, dar este realitate, că în toată această perioadă, când a avut totuși moartea în fața ochilor, cine știe de câte ori?, nu și-a făcut niciodată, nici pe departe gânduri despre moarte, eternitate și judecată.

După ce B. își luase rămas-bun de la slujba pe mare și își consumase micile sale economii, a lucrat o vreme ca zilier în Londra și apoi s-a întors în Rusia. El a obținut un post de pază într-un mare magazin din Petersburg. Dar deoarece grosolănia vieții de marinar se lipise prea tare de el - înjura adesea îngrozitor și se purta într-un mod încât nu era de trăit cu el -, patronul său s-a văzut nevoit să-l concedieze. Atunci a început o afacere proprie, o croitorie, și s-a căsătorit. Firea sa brutală s-a șlefuit cu timpul, afacerea a înflorit și în exterior multe s-au schimbat cu el, dar lăuntric a rămas același.

Pe vremea aceasta l-am cunoscut. Unul dintre prietenii săi, care era categoric credincios, m-a făcut atent la el și m-a rugat să fac cunoștință cu el. Chiar mai repede decât m-am gândit avea să mi se ofere o ocazie favorabilă să mă cunosc cu el. Am primit cadou de la un prieten întors din Anglia o bucată de pânză și am trimis-o la croitorul B., cu comanda să-mi facă o haină din ea.

După o vreme a venit el însuși și mi-a adus haina făcută. Deoarece tocmai aveam oaspeți, l-am rugat să ia loc o clipă.

„Între timp citiți această cărticică", am adăugat eu, dându-i un text evanghelic.

Am fost repede înapoi și i-am plătit factura. Înainte să plece s-a informat dacă eram mulțumit cu lucrarea sa.

„Absolut", am răspuns eu. „Dar cum v-a plăcut cărticica mea?"

„Păi", a spus el, „cărțile mă interesează puțin. Nu-mi place să-mi pierd timpul cu așa ceva."

„Îmi pare rău", am răspuns eu. „sunteți deja un om bătrân și dacă nu vă ocupați cu plăcere cu astfel de material de lectură, mă tem că vă interesați puțin și de altceva."

„Și ce ar fi aceasta?"

„Sufletul dumneavoastră nemuritor. Cuvântul lui Dumnezeu spune foarte serios: «Ce i-ar folosi unui om dacă ar câștiga toată lumea, și și-ar pierde sufletul? Pentru că, ce va da un om în schimb pentru sufletul său?»" [Marcu 8,36.37.]

[1] La începutul secolului 19 corăbii încărcate cu negrii luați captivi din Africa erau duși în America și vânduți ca sclavi.

Samenkörner (Neue Folge 27) 1933

„Ah, așa deci, înțeleg”, a spus el. „Dumneavoastră credeți că ar trebui să mă convertesc.”

„Foarte adevărat, aceasta vreau s-o spun.”

„Da, vedeți dumneavoastră, nu este așa de simplu”, a răspuns el; „pentru că dacă voi deveni evlavios, ar trebui să renunț la marea mea afacere.”

„De ce? Ce are de-a face evlavia dumneavoastră cu firma dumneavoastră?”

Dacă aș deveni evlavios, ar trebui să merg în fiecare duminică la biserică, ar trebui să cânt și să mă rog.”

„Da, și atunci, în fiecare duminică v-ați bucura din nou de ocazia să auziți despre Dumnezeu și să puteți să slăviți în cântări și rugăciuni dragostea Sa.”

„Vă repet, domnul meu, circumstanțele mele nu-mi permit aceasta. Eu dau de lucru la treizeci de muncitori, Duminica redactez întotdeauna facturile și fac casa. Ea este astfel cea mai importantă zi pentru mine.”

„Dar nu mergeți niciodată la biserică?”

„Nu!”

„Dar aceasta este totuși îngrozitor. Dumneavoastră spuneți că nu citiți niciodată Cuvântul lui Dumnezeu și nu mergeți acolo unde puteți să-L ascultați. Atunci sunteți pe drumul sigur spre iad. Nu-mi trece prin cap să susțin că mersul la biserică sau la o adunare unde este predicat Cuvântul lui Dumnezeu, este suficient pentru a ajunge în cer, dar sunt ferm convins că un om care disprețuiește Cuvântul lui Dumnezeu, nu-L ascultă și nu-L citește niciodată, nu ajunge în cer. Dar cum puteți să trăiți așa? Oare nu credeți că există un Dumnezeu?”

La aceste cuvinte, omul m-a privit puțin nesigur și a întrebat:

„L-ați văzut deja pe Dumnezeu?”

„Nu”, am răspuns eu, „firește că nu. Dar vă văd pe dumneavoastră și dumneavoastră sunteți una dintre lucrările lui Dumnezeu. Aceasta îmi ajunge.”

„Ei”, a spus el, „dacă găsiți odată pe cineva care L-a văzut pe Dumnezeu, atunci dați-mi de știre. Bună dimineața!”

Și cu acestea a plecat, iar eu nu l-am mai văzut până în ziua înmormântării prietenului său, care îmi atrăsese atenția asupra lui. Acest bărbat excepțional fusese iute răpit de moarte printr-o boală gravă și plecarea sa provocase mare tristețe. Participarea la înmormântare a fost foarte mare. Am vorbit celor adunați despre cuvântul: «Și ucenicii lui au venit și au luat trupul și l-au înmormântat; și au venit și au dat de știre lui Isus.» (Matei 14.12.) Mulți plângeau și vedeam că și bătrânului croitor îi curgeau lacrimile pe obraji, dar nu știam dacă erau o consecință a cuvintelor auzite sau a tristeții pentru moartea prietenului său. În duminica următoare, el a apărut în sala noastră de adunare. La fel în următoarea duminică și în cea următoare. Aceasta mă surprindea, dar consideram că este oportun să păstrez deocamdată o oarecare reținere față de el. Dar în cele din urmă l-am făcut pe un prieten să fie atent la bătrân, cu întrebarea: dacă a observat deja că croitorul B. vine la adunare?

„Da”, a fost răspunsul, „și pot să vă povestesc ceva interesant despre el. Și-a cumpărat o Biblie englezească și a declarat că vrea s-o citească de la început până la sfârșit, ca să stabilească dacă ce spunea ea este adevărat sau nu.”

„În acest caz”, am răspuns eu bucuros, „am o speranță bună pentru acest bărbat. Când unul începe să citească sincer Cuvântul lui Dumnezeu, putem să ne așteptăm la ce este mai bun pentru el.”

Curând, B. era prezent regulat, atât în cursul săptămânii, cât și duminica, atunci când ne adunam în jurul Cuvântului lui Dumnezeu sau pentru rugăciune și de mai multe ori mi-a atras atenția fața lui bucuroasă. Dar încă nu vorbeam cu el.

Apoi, într-o zi - era sâmbătă seară - mi s-a anunțat o vizită. Afară stătea meșterul croitor, B.

„Sâmbătă seara”, a început el să se scuze, „sigur nu este timpul potrivit pentru o vizită. Dar trebuie să mă achit de o sarcină. Unul dintre ascultătorii dumneavoastră vrea să vă dăruiască un palton. Am adus paltonul și sper că nu mi-o luați în nume de rău.”

„Nu sunt obișnuit”, am răspuns eu zâmbind, „să iau ceva în nume de rău, cu atât mai puțin când cineva este atât de amabil să-mi dăruiască un palton nou. Totuși, mi-ar plăcea să știu cine este bunul prieten care se gândește astfel la mine?”

„Aceasta n-am voie s-o divulg”, a răspuns el. „Cel în cauză dorește să nu fie numit.”

„Este un om tânăr sau bătrân?”

„Este un om mai în vârstă, cu păr cărunt.”

El stătea acolo în fața mea, cu părul lui care era alb ca zăpada. Dar în clipa aceea nu mi-a trecut prin minte că B. însuși ar putea să fie dătătorul.

„Poate”, am continuat eu, „sunteți pregătit să-i divulgați soției mele cine este donatorul binevoitor.”

El s-a gândit o clipă. „Da”, a spus el apoi, „n-am promis să nu-i spun nici soției dumneavoastră.”

Eu am ieșit, iar el a spus soției mele că darul era de la el.

Câteva zile mai târziu l-am întâlnit pe stradă.

„Acum știu cine mi-a dăruit frumosul palton”, l-am abordat eu. „M-am bucurat foarte mult de el și vă mulțumesc din toată inima pentru el. Dar spuneți-mi, de ce mi-ați făcut acest cadou?”

Atunci i-au dat lacrimile și a răspuns:

„Dumnezeu a vorbit prin Cuvântul Său inimii mele și a transformat-o complet.”

„Ce bucuros sunt că aud aceasta!”, am exclamat eu. „Și acum, pentru că știu că paltonul este un rod al minții dumneavoastră reînnoite, el este pentru mine de două ori mai valoros.”

De atunci înainte, viața nouă a bătrânului s-a deschis în toate felurile. Înainte de toate, el era îngrijorat pentru binele spiritual al angajaților săi.

„Ce credeți?”, m-a întrebat el odată, „Să dăruiesc fiecăruia dintre oamenii mei câte un Nou Testament?”

La această intenție nu puteam decât să-l încurajez. După aceea, el s-a grăbit acasă, și-a adunat oamenii și s-a adresat celui care stătea în dreapta:

„Știți să citiți?"

„Da, citesc în suedeză." „Și dumneavoastră?", l-a întrebat pe al doilea.

„Eu citesc în germană."

Un al treilea a declarat că el citește în finlandeză, un al patrulea, că el citește rusește. După ce B. stabilise care dintre oamenii săi și în ce limbă știau să citească, a venit din nou la mine și a spus:

„Îmi trebuie atâtea și atâtea Nou Testamente în cutare și cutare limbă. Am pe inima mântuirea sufletelor oamenilor mei și nu vreau ca vreunul dintre cei care știu să citească să fi lucrat pentru mine fără să fi primit un Nou Testament de la mine."

Eu m-am gândit: Cât de cu totul altfel ar arăta desigur lumea, dacă toți patronii credincioși ar avea astfel în vedere mântuirea sufletului supușilor lor, ca acest om bătrân și ar proceda după exemplu său!

Dar B. nu s-a limitat la darul Noului Testament. El a fixat zilnic o jumătate de oră ca să citească cu oamenii din Cuvântul lui Dumnezeu și să le explice Sfânta Scriptură. Pentru aceasta alegea un verset potrivit, pe care fiecare trebuia să-l citească în limba sa, iar apoi dădea o scurtă explicație despre conținut în limba rusă, pe care o înțelegeau toți.

La credincioșia cu care omul bătrân depusese mărturie despre ce aflase el însuși, nu era de mirare că și cu casa lui s-a petrecut o transformare. În timp ce mai înainte, duminica, ziua Domnului, a fost profanată în toate felurile, acum, *fiecare* duminică era dedicată Domnului.

Într-adevăr, nu am cunoscut niciodată pe nimeni care să fi cercetat mai zelos Biblia decât a făcut-o B. în ultimii săi doi ani. Observam cu bucurie progresele sale, sporirea în cunoștință și creșterea sa în har. De multe ori am fost înviorat de minunatele gânduri pe care le exprima despre Domnul Isus. Să se certe în legătură cu lucrurile divine, nu știa. Convingerea sa era mereu limpede, scoasă din Sfânta Scriptură. Cât de mult era inima sa umplută de Hristos o arată următoarea convorbire scurtă:

Într-o seară vorbea după o adunare cu un englez necredincios, care ascultase predica, și l-a întrebat ce impresie i-a făcut cuvântul ascultat.

„Păi", a răspuns străinul, „dacă mă întrebați, trebuie să spun că, după părerea mea, a fost prea mult vorba despre Hristos."

„*Prea mult* despre Hristos?", a strigat B. uimit. „Cum puteți să spuneți așa ceva!? „*Prea mult* despre Hristos, care a devenit *totul* pentru mine - «înțelepciune de la Dumnezeu și dreptate și sfințenie și răscumpărare»? [1 Corinteni 1.30.] *Prea mult despre Hristos?* - Toată eternitatea voi cânta lauda *Sa*!"

„Cât de dezamăgitor este", mi-a spus el mai târziu, „că unii oameni sunt așa de orbi! Nu este de mirare că ei nu pot fi fericiți."

Avea dreptate. Tocmai Persoana valoroasă a Domnului Isus era taina marii sale fericiri, cea care îi umplea inima cu bucuria care sporea permanent. În El, Domnul și Mântuitorul său, el

avea o mângâiere eternă și o speranță bună și mergea pe drumul său cu *bucurie*. Putea el să fie altfel decât fericit?

Fără îndoială că, în general, credincioșii ar merge pe drumul lor cu mai multă bucurie, dacă s-ar gândi mai mult la Hristos - nu numai la desăvârșirea și suficiența totală a lucrării Sale de mântuire, ci și la nesfârșita frumusețe a *Persoanei Sale.* Unde *El* este subiectul inimii, acolo El este izvorul care nu seacă niciodată al bucuriei și al fericirii.

Dar bătrânul nostru prieten nu numai că se *odihnea* și se *bucura* în Isus, Domnul său, ci chiar *trăia* și *muncea* pentru El. Prin cuvânt și umblare, el mărturisea pentru Mântuitorul său. Câte unul, care până atunci considerase convertirea și creștinismul ca aparență, când a făcut cunoștință cu B. a trebuit să recunoască:

„Acum cred: convertirea este o realitate."

Nimic nu putea să-l împiedice în mărturia lui pentru Domnul său. El era membru al unei asociații profesionale. Odată, când trebuia să aibă loc din nou o adunare a membrilor, el a venit la mine câteva zile mai înainte și a spus:

„Mi-ar plăcea să folosesc buna ocazie. Dați-mi un pachet întreg de tractate."

Și în ziua de după întrunire, el a relatat:

„Aceasta a fost ieri o muncă grea. Mulți dintre cei care luaseră tractatele mele le-au rupt sub ochii mei și au tropăit cu picioarele pe ele. Alții mi le-au aruncat în față și au strigat: „Păstrează-ți înțelepciunea pentru tine și vezi-ți de tine însuți. Ce te privește pe tine ce cred eu?" Iar alții au aruncat tractatele în foc. Dar nu mi-am pierdut curajul. De îndată ce va avea loc din nou o adunare, voi încerca încă o dată. Nu vreau să obosesc. Pentru că niciunul dintre toți acești bărbați n-a fost un păcătos așa de mare cum am fost eu. Și unde Domnul Isus S-a aplecat ca să mântuiască și să convertească chiar și pe un păcătos atât de bătrân și împietrit ca mine, acolo să mă las eu descurajat așa de repede? Nu, eu vreau să mărturisesc pentru Hristos, Domnul Meu, până este ziuă, și să nu mă opresc din aceasta până când mă va chema la El, sus, în eterna odihnă de sabat."

Titlul original: „Ganz für Christus"
din *Samenkörner (Neue Folge 27) 1933,* pag. 253-262.